

Het hortende sprookje van Charlotte Vanden Eynde

Charlotte Vanden Eynde ging tijdens het Antwerpse dansfestival Amperdans in première met een trage voorstelling die ons uitdaagt te zoeken naar het verhaal in een beweging.

DANS

VAN ONZE MEDEWERKSTER

SARAH VANKERSSCHAEVER

ANTWERPEN | Ze lijkt weggelopen uit een schilderij van Michaël Borremans, zo sprookjesachtig broos staat Charlotte Vanden Eynde in de stille, lege ruimte.

Met haar lichtblauwe jurk en blonde haar heeft ze veel weg van een klein meisje dat verloren liep en per ongeluk op een scène belandde. Zo voelt bij momenten ook haar choreografie aan in *I'm sorry it's (not) a story*: een bewegingsonderzoek dat toevallig een podium kreeg, maar er toch in slaagt om te ontroeren. Charlotte Vanden Eynde begint

dat onderzoek bij het begin. Ze slikt, spuugt, stopt haar vingers in oor- en neusgaten en volgt met haar hand de lijn van haar hals. Wie zijn lichaam nog niet had ontdekt, ziet nu hoe dat moet. Vanden Eynde geeft zichzelf de tijd en laat minieme pauzes tussen elke beweging. Zo verknipt ze de voorstelling in een rist korte hoofdstukken die, netjes opgebouwd, steeds meer emotionele en dus ook verhalende kracht krijgen. Zoals wanneer ze zichzelf met haar handen tot prinses kroont.

Omwille van die ontroerende soberheid is het haast jammer dat halverwege een speels chanson weerklinkt. Vanden Eynde haalt

haar bewegingen immers niet langer met een meisjesachtige verwondering uit haar lichaam, maar neemt de herhaling van de repetitieve muziek over. Nu goed, haar onderzoek behelst dus diverse pistes. Zo test Vanden Eynde ook haar stem: ze vertelt meermaals de aanzet tot een sprookje en doorbreekt daarmee het stilzwijgen dat aan dansers kleeft. Ze geeft haar woorden bovendien een ritme mee, zodat na de voorstelling een kerngedachte blijft hangen die ook in de beeldhouwkunst gangbaar is: de choreografie zit al in het lichaam, je moet ze er alleen uithalen.

Met *I'm sorry it's (not) a story* concentreert Charlotte Vanden

Eynde zich — net zoals Anne Teresa de Keersmaeker in *The Song* en ook Chantal Yzermans in *Arena/Act three* (eveneens in Amperdans) — op een bewegings- en structuuronderzoek dat teruggaat naar de essentie van de dans: het lichaam. Het sprookje van het lichaam is een verhaal dat al vaak is verteld. Toch blijft *I'm sorry it's (not) a story* boeien, omdat dit het onderzoek is van een choreografe wier minimale bewegingstaal ruimte laat voor de verbeelding.

'I'm sorry it's (not) a story' gezien op 15/10 in wp Zimmer, Antwerpen. Nog op 11/12 in Brugge, op 28 en 29/1 in Gent, op 26 en 27/2 in Brussel, op 4/3 in Leuven en op 11/3 in Tongeren.

ONLINE
www.amperdans.eu